

மருதூர்க் கிளைத்துள் யின்தல்

புதிய படிப்பு வட்டம்
மருதமுனை

மருதூர்க் கொத்தன் மீள்கல்

தொகுப்பு :

மௌலவி. M.S.M. ஜலால்தீன் (சீரேஷ்ட விரிவுரையாளர்)
அல்-ஹாஜ். A.M. பகுறுதீன் B.A. (சட்டத்தரணி)
அஷ்-ஷெய்க். F.M. அஹ்மத் அன்சார் மௌலானா (MA)
மீன்கபூர்
M..M. விஜீலி
M.B.A. ஹஸன்
றகுமான் ஏ. ஜெமீல்
A.M. நியாஸ் அஹ்மட்

புதிய படிப்பு வட்டம்,

மருதமணன்.

Digitized by eGangotri Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

நிகழ்விடம் : கழு/ மருதமுனை அல்-மனார் மத்திய கல்லூரி
அஷ்ரஃப் ஆராதனை மண்டபம்.

காலம் : 31-07-2004 சனிக்கிழமை.

நேரம் : காலை 9.31
Dedicated to Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

மருதூர்க் கொத்தன் மீள்தல்

சில குறிப்புகள்.....

ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிப் படிகளில் கொத்தன் முக்கியப்படுபவர். சிறுகதைப் பாதையினை பிரத்தியேகமாக உள்வாங்கிக் கொண்டாலும், கவிதை, நாடகம், விமர்சனம் என்பனவும் அவரின் துணைத் துறைகளாகும்.

இலங்கையிலும், பிற தேசங்களிலும் கொத்தனின் எழுத்துக்கள் போற்றப் படுவன. எனினும் நமது மண்ணில் இது பூரணப்படுத்தப்படவில்லை என்ற குறை இந்நிகழ்வினால் ஓரளவு நீங்குகிறது.

கொத்தனுக்கு இரண்டு முகங்கள். கலையும், கல்வியும். கல்வித் துறையில் தன்னை அர்ப்பணித்து, நல் சீரிய ஆசானாகவும், அதிபராகவும் இருந்து ஓய்வு பெற்றவர்.

அவர் மரணித்து நூறு நாட்கள் கடந்துவிட்ட நிலையில் அவரது நினைவுகள் இங்கு பேசப்படுகின்றன.

இம்மலருக்கு கவிதைகள் தந்த கவிஞர்களுக்கும், இம்மலரை அழகாக கணனி ஒளி அச்சக்கோர்ப்பு செய்த மருதமுனை *DIS* கொம்பியூட்டர் பிறிண்டர்ஸ் நிறுவனத்தாருக்கும், மற்றும் பல வழிகளில் உதவிய நல்லிதயங்களுக்கும் நன்றிகள்.

இது.
மலர்க்குழு.

மனத்தரையில் மருதார்க் கொத்தன்.....

மருதமுனை மண்ணின் கல்வி, இலக்கியப் பதிவேட்டில் ஐந்து தசாப்தங்கள் கொலு வீற்றிருந்த மருதார்க் கொத்தன் எம்மைவிட்டுப் பிரிந்து நூறு நாட்கள் கடந்துவிட்டன. 20-04-2004ல் “மர்ணுமாக” வானுயர்ந்த அந்த மாமனிதன் தன் குடும்பத்தை, இலக்கித்தை, நண்பர்களை மட்டும் நேசிக்கவில்லை. மிக மேலாக, இந்த மண்ணை, இதன் மக்களை நேசித்தான். தன் இலக்கிய கள மேட்டாகவும் கல்விப் பணியின் கலவையாகவும் மருதமுனையையே தன் செயற்பாடுகளில் உரமிட்டான். எனினும் கல்முனை வாழ் தமிழ் இலக்கிய நெஞ்சங்களும், சாய்ந்தமருது அன்புள்ளங்களும், கொழும்புவாழ் தமிழ் உணர்வுகளும் அவனை ஆகர்ஷித்து அவன் மரணத்தின் வடுக்களை, அது ஏற்படுத்திய நிரந்தர இடைவெளியை, மன ஆற்றாமையை பல நிகழ்வுகளில் மிக அழுத்தமாக பரிமாறிக் கொண்டன. ஆனால் அவன் நேசித்த, அவன் வாழ்ந்த இந்த மண் மட்டும் 100 நாட்களைக் கடத்திவிட்ட காரணம் இன்னும் எனக்குப் புரியவில்லை.

கொத்தனின் அந்த இறுதி முச்சின் சுவாசத்தை அவர் அருகிலிருந்து கண்கள் கலங்க மனதை கல்லாக்கி பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். சில நிமிடங்களில் கடைசிப் படுக்கையில் கொத்தனைக் கண்டபோது ஒரு சரித்திரம் சரிந்து கிடக்கிறது என்று நினைத்தேன். அந்த சரித்திர நாயகனை அவனின் சாதனைகளை, இலக்கிய படைப்புக்களை இனங்கண்டு கொள்ள இந்த சமூகத்துக்கு இன்னும் பல வருடங்கள் எடுக்கலாம். அதுவரை பொறுத்திருக்க எனக்கோ, என்னோடு கலந்துள்ள இந்த இளம் கன்றுகளுக்கோ முடியவில்லை. பலமுறை கூடிப் பேசினோம். எமது கைக்கடக்கமாக, எம்மால் முடிந்த இச் சிறிய கவிதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டு, கொத்தனின் நினைவு நிகழ்வையும் நடாத்தத் தீர்மானித்து களமிறங்கிய எம்மால் இப்போதைக்கு இதை மட்டுமே செய்யமுடிந்தது.

கல்வி, கலை, இலக்கியம், அரசியல், ஆன்மீகம், வரலாறு, மொழி போன்ற பாற் கடல்களை அறிவு, படிப்பு என்னும் மத்துக்களால் கடைந்து கடைந்து அமிர்தம் எடுத்தவரே கொத்தன். அந்த மாமனிதனின் உக்கிரமான உழைப்பையும் அறிவு, இலக்கியத்தின் பால் அவர் கொண்டிருந்த ஆகாயக் காதலையும் நான் ஆர்வத்தோடு ஆராதிக்கிறேன். நான் ஒரு படைப்பிலக்கிய (Creative Literature) வாதியல்ல. ஆய்விலக்கிய (Research Literature) வாதி என்று கூறலாமா? என்பதும் எனக்குள்ளேயே இன்னும் தெளிவில்லை. இலக்கியம் படைத்தவன்தான் இலக்கியவாதி என்றில்லை. இலக்கியம் படிப்பவன்கூட இலக்கியவாதிதான். படைப்பின்

பெரும் பகுதி படிப்போடு சம்மந்தப்பட்டுள்ளது. உணரப்படும்போதுதான் ஒரு படைப்புக்கு உன்னதம் கிடைக்கிறது. அதனால்தான் சில நேரங்களில் 'கம்பனைவிட டி. கே. சியை நேசிக்க முடிகிறது' என்று யாரோ எழுதியது என் நினைவுக்கு வருகிறது. அந்தளவில் எனக்குள் மனத்திருப்தி கொண்டவனாக மருதூர்க் கொத்தனின் வாழ்வில் சில அத்தியாயங்களை மனத்திரையில் இருந்து (தெளிவான தகவல்களோடு) முன்வைக்கின்றேன்.

கொத்தனின் இத்தரை உதிர்வு 1935ம் ஆண்டு ஜன் மாதம் 06ந் திகதி அனூராதபுர மாவட்டத்தில் காளாவி (கலாவெவ) என்ற கிராமத்தில் நடந்தது. திருகோணமலையைச் சேர்ந்த வாப்பு மரைக்கார் என்பவருக்கும் சம்மாந்துறையைச் சேர்ந்த உமறு கத்தா சின்ன முத்து என்ற பெண்மணிக்கும் மகனாகப் பிறந்த மருதூர் கொத்தன் அவர்கள் வாப்பு மரைக்கார் இஸ்மாயில் (வீ.எம்.இஸ்மாயில்) என்ற முழுப் பெயரில் பதிவு செய்யப்பட்டார். சிறிய வயதில் தனது அன்புத் தாயை இழந்த இஸ்மாயில் அவர்கள் திருகோணமலையில் தனது மாமி வீட்டில் சில காலம் வளர்ந்து வந்தார். தனது தந்தை மருதமுனையில் மறுமணம் செய்துகொண்டதால், மாமி வீட்டிலிருந்து பிரிந்து மருதமுனைக்கு தந்தையால் கொண்டுவரப்பட்டு, தனது சிற்றன்னையின் அன்பு வளர்ப்பிலேயே வளர்ந்து கல்வியும், ஒழுக்கமும், இலக்கியமும், பண்பும், பாசமும் உடையவராக மருதமுனை வரலாற்றில் தடம் பதித்தார்.

மருதமுனை அரசினர் தமிழ் கலவன் பாடசாலை (தற்போதைய அல்-மனார் மத்திய கல்லூரி) யில் கல்வி பயின்ற வி. எம். இஸ்மாயிலுக்கு இப் பிரதேசத்தின் துறைபோர்ந்த ஆசிரியர்களாக விளங்கிய வைரமுத்து, புலவர்மணி ஆ. மு. ஷெரிபுதீன் போன்றவர்களிடம் கல்வி கற்கக் கிடைத்தமை அவரது இலக்கிய, மொழிச் செழுமைக்கும், ஆன்மீக பக்குவத்துக்கும் உரமுட்டியது. பாடசாலைக் காலத்திலேயே கட்டுரை, கவிதை, நாடகம், சித்திரம் போன்ற துறைகளில் தனது திறமையை வெளிப்படுத்திய கொத்தனின் எதிர்கால இலக்கிய, கல்விச் செழுமை முத்திரை பதிக்க ஆரம்பித்தது. அப்போதிருந்த கல்விச் சூழலுக்கேற்ப உயர்ந்த கல்விப் பரீட்சையாக கருதப்பட்ட சிரேஷ்ட தராதரப் பரீட்சையில் சித்தி பெற்று அட்டாளைச்சேனை, பலாலி போன்ற இடங்களில் இருந்த ஆசிரிய கலாசாலைகளில் புகுந்து, கல்வி கற்று பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராக வெளிவந்து 1956ல் தமிழ்த்துறை ஆசிரியராக புல்மோட்டை அரசினர் முஸ்லிம் கலவன் பாடசாலையில் முதல் நியமனம் பெற்றார். அதன் பின் இலங்கையின் சுமார் 16 க்கு மேற்பட்ட பாடசாலைகளில் உதவி ஆசிரியராகவும், தலைமை ஆசிரியராகவும், அதிபராகவும் கடமையாற்றி யுள்ளார். இவற்றில் மருதமுனை ஷம்ஸ் மத்திய கல்லூரியில் கடமையாற்றிய காலம், கொத்தனின் கல்வி வரலாற்றில் சாதனை மிகு காலம் என்று கூறலாம். ஷம்ஸ் மத்திய கல்லூரியின் இன்றிருக்கும்

எழில் தோற்றத்துக்கும், அதன் கல்வி உயர்வுக்கும் வித்திட்ட மருதூர்க் கொத்தனின் பணிகளில் சில :

1. சம்சல் இல்ம் மகா வித்தியாலயத்தின் கல்வித் தரத்தை மேம்படுத்தியதோடு, அதன் பெயரை சம்ஸ் மத்திய கல்லூரி என்று மாற்றும் பெறச் செய்தார்.
2. அரசாங்க பொது பரீட்சைகள் இக் கல்லூரி மண்டபத்திலும் நடக்க வழி செய்தார்.
3. ஒரு மாடிக் கட்டிடத்தை மட்டும் கொண்டிருந்த இக் கல்லூரியில் பல மாடிக் கட்டிடங்கள் தோன்றச் செய்தார்.
4. சம்ஸ் ஒன்றுகூடல் மண்டபத்தை (Assembly Hall) நிறுவச் செய்தார்.
5. மூன்றுமாடி விஞ்ஞான கூடத்தின் முதற் கட்டிடம் முடிவுற வழிசெய்தார்.
6. சம்ஸ் சிறுவர் பூங்கா ஒன்றை நிறுவினார்.
7. கனேடிய உலக பல்கலைக்கழக சேவை நிறுவனத்தின் உதவியுடன் பாடசாலைக் கல்வியை முடித்து வெளியேறியோருக்காக அச்சக் கோர்ப்புப் பயிற்சிநெறி பயிலும் நிலையம் ஒன்றை ஸ்தாபித்தார்.
8. கல்லூரியின் 35 ஆண்டு நினைவு மலரை “எழுவான்” என்ற பெயரில் வெளியிட்டார்.

மிகக் குறுகிய 5 ஆண்டுகளுக்குள் இத்தனை செயற்பாடுகளையும் புரிந்தது ஒரு வரலாற்றுச் சாதனை என்றே கூறப்படுகின்றது. (ஏ.எம்.ஏ.சமது - மருதூர்க் கொத்தன் நினைவை வாழ்தல் 2004)

கொத்தனின் இலக்கியச் சாதனைகளில் சில

- ◆ “மருதம்” கையெழுத்துச் சஞ்சிகையை வெளியிட்டமை. அதில் “சுந்தரி”, “சலவைக்காரி” ஆகிய கதைகளை எழுதல்.
- ◆ ஆசிரியப் பயிற்சியை முடித்துக்கொண்டபின் 1956ல் புல்மோட்டை அ.மு.க. பாடசாலையில் ஆசிரியராய்க் கடமையேற்றல். இக் காலப் பகுதியில் அநேக நாடகங்களை எழுதி நெறிப்படுத்தி மேடையேற்றியதுடன் நடிக்வும் செய்தல்.
- ◆ 1961ல் கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கம் உதயமானபோது இணைச் செயலாளராகச் செயற்பட்டமை. பின் செயலாளராகவும் மாறியமை. இக்காலவேளையில் நீலாவணனால் தூண்டப்பட்டு “இருள்” கதையை எழுதுதல்.
- ◆ இளங்கீரனின் “மரகதம்” என்ற சஞ்சிகைக்காக “இருள்” என்ற கதை அச்சாகியது. எனினும் மரகதம் வெளிவராமலேயே தனது காலத்தை முடித்துக்கொண்டது.
- ◆ “கருமுகில்” 1962ல் தினகரனில் வெளிவந்து அச்சில் வந்த முதல் கதை என அறிமுகமாகியது. இதே ஆண்டில் தினகரன் நடத்திய இலக்கியப் பரிசோதனைக் களத்தில் “வேலி” என்ற சிறுகதை எழுதப்பட்டது.

- ◆ இறுதியாக எழுதப்பட்ட “கவசம்” என்ற சிறுகதை மரணிப்பதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முதல் தினகரனில் வெளியாகியது.
- ◆ 150 இற்கும் மேற்பட்ட கவிதைகள் எழுதியமை.
30 இற்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகள் எழுதியமை.
சூட்சுமப்பத்து - 10
மோகப்பத்து - 10
பாவப்பத்து - 10
பெரியார்ப்பத்து - 10
நபிப்பத்து - 10 ஆகிய தலைப்புக்களில் 50 கவிதைகள் எழுதியமை.
- ◆ வெளியீடுகள்
- மருதூர்க் கொத்தன் கதைகள் - 1985ல்.
- “அபூஹப்னா” என்ற புனைப் பெயரில் “காவியத் தலைவன்” என்ற கவிதைத் தொகுதி.

பெற்ற விருதுகள் :

1. 1993ல் முஸ்லிம் கலாச்சார அமைச்சினால் “வாழ்வோரை வாழ்த்துவோம்” என்ற அம்சத்துள் “தாஜுல் அதீப்” (இலக்கிய வேந்தர்) என்ற விருது அளிக்கப்பட்டது.
2. 1999-05-22ல் இலங்கையில் கலைத்துறையின் மேம்பாட்டிற்கு ஆற்றிய மேலான சேவையைப் பாராட்டும் வண்ணம் கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தினால் “கலாபூஷணம்” விருது வழங்கப்பட்டது.
3. 1999-10-17ல் வடக்கு கிழக்கு மாகாண கல்வி, பண்பாட்டலுவல்கள், விளையாட்டுத்துறை அமைச்சினால் நடாத்தப்பட்ட தமிழ் இலக்கிய விழாவில் ஆளுனர் விருது வழங்கப்பட்டது.
4. 2002ல் இலங்கைக் கலைக் கழகத்தினால் தமிழ் இலக்கியத் துறையில் காத்திரமான பங்களிப்புச் செய்தமைக்காக விருது வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டார்கள்.
5. 1999ல் தமிழ் நாட்டில் நடைபெற்ற 6வது உலக இஸ்லாமிய இலக்கிய மகாநாட்டில் ஆய்வுக் கட்டுரை படிக்க அழைப்பு விடுக்கப்பட்டதுடன் அந்த மகாநாட்டு மலரில் இவர்களுடைய கவிதையும் இடம் பெற்றது.
6. 2002ல் இலங்கையில் நடைபெற்ற உலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மகாநாட்டில் கௌரவப் பத்திரமும், விருதும் வழங்கிக் கௌரவிக்கப் பட்டார்கள்.

மெளலவி. எம்.எஸ்.எம்.ஜலால்தீன்

சீரேஷ்ட வீரவுரையாளர்

தென்கிழக்கு பல்கலைக் கழகம்.

சீறுகதை இலக்கியம் படைத்த மருதூர்க்கொத்தன்

எழுத்தாளர் எஸ். பொ.வின் வழியில்
கல்முனைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்
இலக்கியப் பணி தொடர்ந்த காலம்
எஸ். பொ.வின் சிந்தனைகள்
எழுத்துலகை விமர்சித்த போழ்து
வி. எம். இஸ்மாயில் எழுதிய
சீறுகதை இலக்கியம்
சிறந்த உருவம் உள்ளடக்கம் கண்டது
எஸ். பொ. அறிமுகம் செய்த
சி. சு. செல்லப்பாவின்
“எழுத்து” என்னும் இலக்கிய ஏடு
இலக்கியம் படைக்கும் கொத்தன்
எழுத்துக்கு ஏற்றும் கொடுத்தது
விமர்சனம் எழுதும் விழமியத்தை
விளங்கச் செய்யும் விதம் கண்டது
தமிழ் ஆசான் ஷரிபுத்தீன்
இட்ட அத்திவாரம்
இன்ஜினியர் அப்துல் காதரால்
தென்றல், மன்றம், தீராவிடநாடு
படித்தாப்பெற்ற பைந்தமிழ்ப் புலமை
அறிஞர் அண்ணாவின் அறிமுகம்
அன்னாரின் கலையுணர்வை வளர்த்தது
மருதூர் கொத்தன் சீறுகதைகள்
இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப்
பணியகம் மூலம் அச்சவாகனம் ஏறியது.

- எஸ்.ஏ.ஆர்.எம். செய்யித் ஹஸன் மௌலானா.

மக்களே மானிலத்தின்
மாணிக்கக் குவியல் ஒன்று
உக்கிரமாய் இலக்கியத்தில்
உன்னதமாய்ச் சொல்லி வைத்தார்.

பக்குவமாய் வார்த்தைகளைப்
படைப்புக்களில் கையாண்டு
நெக்குருக வைத்ததடன்
சீந்தனைக்கும் உயிர் கொடுத்தார்.

முதலாளித்துவம் என்ற
முது பெரிய பூதத்தின்
குதிகாலைத் தறிப்பதற்கு
குதித் தெழுந்த வாளானார்.

“சேவல் கூவுகின்ற”
கவிதையைபும் தந்ததனால்
ஆவல் கொண்டதனைப்
படித்தறிந்தோம் அவர் புலமை!

புதுக்கவிதைப் பெருவெள்ளம்
இலக்கியத்தில் ஆதிக்கம்
பதித்தாலும் மரபுடைமைப்
பாப்புனைந்து மகிழவைத்தார்.

வெயிற்பாலைக் குடிக்கின்ற
வலைபோடும் மீனவரின்
துயரங்கள் கண்ணீரைத்
துலாம்பரமாய் எடுத்துரைத்தார்.

கைத்தறிப் பாவோடு
 போராடும் நெசவாளர்
 அவலங்கள் அனைத்தையுமே
 அழகாகச் சொல்லிவைத்தார்.

சிறுகதையில் கவிதைகளில்
 நாடகத்தில் மானிடத்தின்
 பெறுமதியைப் பேனாவில்
 காட்டி நின்றார்! உரம் கொடுத்தார்.

நசிவான இலக்கியங்கள்
 காலத்தால் மாண்டழியும்!
 நல்ல இலக்கியங்கள்
 மானிடரை வாழவைக்கும்!

வீருது பெற்றார் இலக்கியத்தால்
 வீறுநடை போட்டுயர்ந்த
 மருதார்க் கொத்தனுக்கே
 என் கவிதை சமர்ப்பணமே!

- புன்னகை வேந்தன்.

நெஞ்சினிலே குடி இருக்கும்

வஞ்சம் இல்லாக் கொத்தனே!

கொஞ்சுகின்ற கதை கவி எழுதும் - எங்களை

கொள்ளை கொண்ட பித்தனே!

பாண்டியூரான் நீலாவணன்

பாசமுள்ள கவிஞர்கள்!

பக்கீர் தம்பியோடும் - நன்றாய்

பல்லாண்டு பழகிய ஆசானே!

முத்து மீரான் செடாட்சரம்

முத்தமிட்டு உறவாடிய

முத்தான நண்பர்கள் - எங்கள்

முழு நிலவாம் கொத்தன்!

அப்துல் சமதாம் இன்னும்

அக்கரை மாணிக்கம் கொத்தன்

அன்பு முகையதீனும் அப்போ

அன்பு உள்ள கவிஞர்கள்!

கனிவாணர் ஜீவரத்தினம்

கனிவான இஸ்மாயிலின்

புவி மரவாப் புலவராம் - நண்பர்

புன்னகை ஆசான் புலவர்மணி!

“மருதம் கண்ட மர்ஹூம்

மருதார் கொத்தனின் - தோழனாம்

மருதார் மஜீத் ஆசானும்

மறக்க முடியா புலவனாம்!

கலையுலகைக் கலக்கி விட்டு
 கண் மறைந்த கவிஞனே!
 தலை சிறந்த நீரின்றியே
 தவிக்கின்றோம் நாங்களே!

தாரிகை தூக்கி வடித்த
 தாய்மையான கதைகளெல்லாம்
 பாரினிலே நீங்கள் தந்து சென்ற
 பவளம் போன்ற சொத்துக்களே!

- மருத மணாளன் றபீக்.

மருதார் கொத்தன் சேரே - எங்க
மனமெல்லாம் நிறைந்தவரே
இருளில் கிடந்த ராவு
இன்டைக்கி விழயக்குள்ளே
அருமையான சேரை மட்டும்
அரட்டாமல் விடிஞ்சி போச்சோ!

நரைச்ச முடியுடனே நீங்க
நல்லதொரு தாடி வெச்சி
சிரிச்ச முகத்தடனே நீங்க
செய்து வந்த இலக்கியங்கள்
நிறைந்து கிடக்கீது சேர் - எங்க
நெஞ்சுக்குள்ளே பாகு போல.

இன மத சாதி யென்று
இரிக்காமல் எல்லாரிலும்
மனமப்பிப் பாசம் வெச்சி
மனங்குளிரப் படிச்சம் தந்து
குணத்தாலே இமயமான - எங்க
குல விளக்கே நாந்து போச்சோ!

சிரிச்சாச் சிரிப் பழகு - நீங்க
கதச்சாத் தமி முழகு
உரிச்சி வெச்ச பழம் போல
உண்மையிலே பல் லழகு
அரிச்சி வச்ச இலக்கியமே - உங்களை
அள்ளிக் கொண்டு போனதாரோ!

மருதமுனை ஊரே இன்று
 மவுத்தாகிப் போனாப் போல
 இருக்குதைய்யா எங்களுள்ளம்
 இரக்க மும்மைப் பிரிஞ்சதாலே
 அருமையான சேரே நீங்க
 அவசரமாப் போன தெங்கே!

உரிச்சி வழச்செடுத்த
 உலகத் தமிழ் மகனே
 குறுக்கு வழி தெரியாக்
 குணங் கொண்ட கவிமகனே
 சறுக்கி வீட்டோம் உம் புகழை - நீங்க
 சாயும் முன்னே சொல்வதற்கு...

- மருதமுனை எம்.எச்.ஏ. கரீம்.

சகோதரனே,
கொத்தன் வீ. எம். இஸ்மாயிலே,
நின்னை இழந்த சோகம்
இன்னும் நான் தாளவில்லை!

மாலைக் கடற் கரையாய்
மனம் மகீழும்
சோலையாய் இருந்தாய்!
தீரென்று ஒரு நாள்
காலைப் பனித்துளியாய்
காணாமற் போனாய்!

பேராறாய் ஊருக்குள் இருந்த
பலருக்கு
பெரும் பேறாகவும் ஆனாய்!

இலக்கிய வானில்
சஞ்சரிக்க
இயலாத அங்கவீனருக்கும்
இறக்கைகள் ஈந்து
எழுந்து பறக்கவும் வைத்தாய்!

ஆக்க இலக்கியத் துறையில்
வளர
ஆவலோடு அண்டி வந்தவாக்கும்
படர
தன்னையே
கொழுகொம்பாய் தந்தாய்!

சகோதரனே,
கொத்தன் வீ. எம். இஸ்மாயிலே
சாதாரணமாய் வாழ்ந்துவிட்டுப்

போனவனா நீ
இங்கு ஒரு சரீத்திரமே
படைத்துவிட்டுப் போனவனா நீ
உன்னை நாம்
எப்படி மறப்போம்!

மிக நேர்த்தியாய்
பல சிறுகதைகள் நெய்தாய்!
நீ நிலைத்திருப்பதற்காகவா
அவற்றை
அத்தனை சிறப்பாய் செய்தாய்?

குயிலே கொத்தன் இஸ்மாயிலே,
நீ இசைத்த பாடல்களும்,
"பெயில்" ஆகவில்லை.
சில பாடல்கள்
இன்னும் என் நெஞ்சுக்குள்
எதிரொலித்து
என்னைக் கிறங்கவும் வைக்கிறதே!

கட்டுரை நாடகத்துறைகளிலும்
கச்சிதமாய்
கைவண்ணத்தைக்
காட்டியிருக்கிறாய்
இத்தனை திறமைகளும்
உனக்குள் எப்படி வந்து?
நல்லவர்கள், வல்லவர்கள்
இங்கு
நீண்ட காலம் வாழ்வதில்லையோ?
நேசனே மருதார்க்கொத்தனே!
நின்னை இழந்த சோகம்
இன்னும் தான் தாளவில்லை!

- கலாபூவுணம் யூ.எல். ஆதம்பாவா.

ஆயிரம் உடல்கள் புதைக்கப்பட்ட
மயானங்கடந்த பாதங்களின்
வலிப்பாயும் -
சோற்றுக் கவளங் களிறங்க மறுத்து
இருள் மண்டிக் கிடந்த
இரவொன்றிற்குப் பின்னரானதுமான
உன் உயிர் அந்தரிப்புத் தாயர்!

காற்றுமிசைவு கொள்ளும்
சங்கோசை கிளம்பிய
உனதின் இலக்கிய அதிர்ந்தலின் கூத்தும்
மெல்லச் சரிவு கொள்ளல்
எங்கனம் இனித் தகுமோ?

மண்ணின் புலமை காவி
காவியே சாகரம் கடந்து சலித்தல் கொள்ளாது
பேறுகள் கரம் பொத்திய
வீறுநடை அரசனாய்.

மெழுகுவர்த்தி எரிதலில்
சிவப்புக் கோடுகளுரசிய கவித்துவ
பிராண்டால்களின்
ஸ்பரிசுணர்வுகளால்
நெஞ்சு நெகிழ்ந்ததே யன்றில்!

வாசல்கள் உனக்கு தாளியிட
 மறந்தாலும் -
 பிரபஞ்ச இடுக்குகளில்
 இமைகளுயர்த்தி அதிசயிக்கும்
 பல்லக்கல்லவா? நகர்கிறது!

உனதான உணர்விற்காக
 உன்போல உதடு குவித்து
 நெற்றிக்கோடுகள்
 கவிராகமிசைக்கையில்
 அந்தப் புல்வெளிகளும் நாளை
 உன்னைத் தரிசிக்கும்.

- எம். எம். விஜ்ஜி.

வெண் பனி ரா
நில வொளியில்
வாச மலர் காட்டினிடை
கோடி இளம் பூங்குயில்கள்
கூடிக் கவி படிக்க
தலைமைக் கவியேற்று
தமிழழகே போனாயோ.

நீல நெடுந்
திரை வானில்
மின்னுகின்ற தாரகைகள்
உச்சி மலை வாசலிடை
உட்கார்ந்து பேசுவதை
தேவன் திருச் சபையில்
எடுத் தெழதப் போனாயோ.

குறிஞ்சி வன
அரி நிலவில்
பரண்மேலே பருவமொன்று
துணையருகே முடிக்கோதி
மடி கிடந்து ஆடுவதை
சித்திரத்தில் வடித்தெடுக்க
தாய தமிழ் தாரிகையே
துடுப்பெடுத்தப் போனாயோ.

நெடுங் கவிதை ஒன்றழிதி
நீளுறையில் மடித்து வைத்து
முத்திரையும் ஒட்டி
ஒங்கியொரு 'சீல்' அடித்து
போஸ்ட் ஒபிசில் போட்டது போல

மச்சானே உன்னை
 வெம்பு மணல் குழியிலீட்டு
 மூன்று பீடி மண் போட்டு
 மௌனித்திருந்த அந்த
 இளவேனில் கால
 இளங்காலப் பொழுததனை
 எடுத்தெடுத்து வாசிப்போம்
 நெஞ்சினிழைகளிலே
 நீனது உரு
 நெருடி வரும் வேளையெல்லாம்.

-மருதமுனை ஹஸன்.

தலையிடித்துக் கொள்ளும்
உயரத்தில்
உன் பற்றிய பதிவுகள்
வியாபித்து
சற்று பொருமி...

இருளுக்கும்
மீந்து வெளிச்சத்துக்கும்
அலைவுறும்
பாழ் மனத்துள்
இன்றும்...
எரிக்கிறது
உன் இழப்பின் கொடுந்தழல்

வார்த்தைகள் வசம் கொள்ளாத
என் பால்யத்தில்
எழந்தேகியிருந்தாய்...
வான் முகடு பெயர்த்த படி
உன் பேனாக் கரத்தோடு
நான் மின்மினியில் கவி வெளிச்சமிட்டேன்
நீ காடு கொளுத்தினாய்

ஒரு மைத்துளியில் கடல் சமைத்த
என் குருவே...
எது வந்து நிரப்பும்
நீ இல்லாதொழிந்த
இந்த வெற்றிடத்தை.

- ஏ.எம்.குர்ஷித்.

கொத்தன் ஒரு சத்தன்.

“மருதார்க் கொத்தன் மரணித்தார்”
சேதி இது கேட்டு மனச்
சோபை குன்றியது.

சிறு கதையொன்று
முற்றுப் பெற்றதானதொரு
சோக உணர்வு
கொத்தன் கதை எழுவதில்
நல்ல “சத்தன்.”

சலனமற்றதோர்
நீரருவீ போல
அமைதியானவர் கொத்தன்
சிறு கதையாய்
மனோ உணர்வுகளைச்
சிறைப்பிடித்த கதா வீரன்.

கொத்தன் ஒரு
திறந்த நூலகம்.
இந்த நூலகம்
இன்று மூடப்பட்டுள்ளது
நூல்களை
எமக்கீற்றைத்துவிட்டு!

இயற் பெயர் மறைந்து
புனைப் பெயரில் புகழ்பூத்த
வீ.எம்.இஸ்மாயீல்
கதா உலகம் உங்களை
கண்ணீரால் தழவுகிறது.

மஹ்ஷரில் நாளை
நன்மையே பெற
இறைவனை வேண்டி
இறைஞ்சுகிறேன்.

-சம்மாந்துறை மஷூறா.

அணில்

என்னைப் பார்த்து மென்னகைத்து

“எப்படி இராமலெட்சுமண ஆஞ்ஞனேயரின் பாடு” என்றது.

எத்தனையோ யுகங்களுக்கு முன்பு இராமலெட்சுமணரின்
வானரச்சேனைக்கு தான் வழங்கிய சிறுஉதவியை
நினைவுபடுத்தாகிறதோ அணில் என நினைத்தது,
“முதுகில் உனக்கு மூன்று கோடுகள்
போடப்பட்டதே, போதாதா?” என
அதன் புடுக்கை தட்டினேன்.

“மூன்று கோடுகள் போதமா?

முழு வீடுதலைக்கல்லவோ போர் மூண்டது” என

போடு போட்டது அணில்

எனக்குப் புரியவில்லை

மேல் உதட்டு பிளவின் ஊடு பல் மிளிர சிரித்து

மேலும் சொன்னது அணில் :

“அன்று

சேது அணை செய்ய

சிறு கூழாங் கல்லெடுத்து

உதவினேன், உண்மைதான்.

அது பெரிய உவகையுந்தான்.

இன்று,

வீடுதலை பேச்சுடன் எனக்கு மிக விருப்பென்று

கெடுதலைகள் காட்டிக்கொடுத்தார்கள், கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள்.

கைது செய்யப்பட்டேன் *

சேட்டு களையப்பட்டேன்

களையப்பட்ட சேட்டினாலேயே

என் கைகள் பின்னால் கட்டப்பட்டன.

தெருத்தெருவாய் கொண்டு சென்றார்கள் -

சித்திரவதை

எனக்கு சீவனே போனது.

ஆயினும் அது பெரிய இன்பம்

அரிய விடுதலை வரலாற்றில்

எனக்கும் ஒரு சிறுபங்கு இருந்ததே என!"

உணர்ச்சிவசப்பட்ட அணிலின் முகத்தை

உற்று நோக்கினேன்.

அணிலின் முகம் பருத்து முயலின் முகம் ஆயிற்று.

அடுத்த வினாடி

முயலின் முகம் பருத்து மூளியாய் ஒரு மனித முகம் ஆயிற்று

திகிலும் அச்சமும் சேர பார்த்தேன்

மூளி தெளிந்து முகம் துலங்கிற்று

பின்னால் வாரப்பட்ட ஒருபிடித் தலைமுடியும்

மூக்குச் சுழிப்பும், மெல்லிதழின் முறுவலிப்பும் -

ஓ! மருதூர் கொத்தனா இது? என

நாக்குளறி, நடுங்கி

வீரென்று கத்தினேன், முகம் வியர்க்க

“என்ன, என்ன” என்றென்னை

இருட்டுக்குள் உலுப்பினாள்

படுக்கையில் கிடந்து என் பாவை.

- சண்முகம் சீவலிங்கம்.

* 1990இல் ஒரு சுற்றுவளைப்பின்போது
மருதூர்க் கொத்தன் கைதுசெய்யப்பட்டார்.

அசை போட்டுப் போட்டு
ஆனந்தப் பட்ட மக்கள்
பசை போட்டுப் போட்டு
பத்திரப் படுத்துகின்றனர்
கொத்தன் கதைகளை.

வசை போட்டு மக்கள்
இசை பாட முன் கொத்தனுக்கு கவி
இதழ் போட்டு மகிழ்ந்திட நல்ல
இதயங்கள் பல இன்றும்.

தமிழுக்கு நீ செய்த தொண்டு
தலைமுறை தலைமுறையாய்
தண்ணீர் வார்க்கும் உன்
செல்வங்களுக்கு மட்டுமல்ல! நீ
நேசித்த மருத மண்ணுக்கும் தான்!!

முற்றுப் பெறாத தொடர்கதைதான்
சீறு கதைகளென்று கூறிவிட்டு நீ
முற்றுப் பெற்றுவிட்டாய்.
முற்றுப் பெறுவதென்பது முடிவல்ல.
அதுவும் ஓர் ஆரம்பம்தான்.

ஆயிரம் ஆயிரம்
கொத்தன்கள் மலரட்டும் அதுவும்
கொத்துக் கொத்தாய்,
நீ சுவாசித்த மண்ணிலே.
தமிழுக்கு உரம் ஊட்ட
நினைத்ததனால் தனி மரமாய்

முற்றுப்பெற்றுவிட்டாயோ?

அன்று

உன் பேனாவின் தாக்கத்தால்

வசப்பட்டவர்களில்

நானும் ஒருவன் இளவயதின்லே.

இன்று

என் நெஞ்சில் மரணமென்னும்

உன் பேனாவின் முள் குத்தி

இரத்தம் கசிந்ததுவே!

- எஸ். ஏ. ஹப்பார்.

இலக்கிய இதயங்கள் இணைந்து
இன்புறவைத்து -
வீடை கொடுத்த - எனதன்பின் ஆசான்
மருதார் கொத்தனே!
என்றும் நிழலாடுமே
என்னுள் உன் நினைவுகளால்!

அல்-ஹம்றா, பின்புகளில் அல்-மனார்
இரண்டிலும் - நான்
உன் மாணவன்
தமிழைச் சாறாய் தந்த
புலவர்மணி ஆ.மு. ஷரிபுத்தீன்
நளீம், மத்தீன், ஜெலீல், காதர் இப்றாகிம்
இன்னோரன்ன ஆசான்களுடன்
நீயும் ஒருத்தன்.

நீ தந்த தமிழை
நினைத்து
பூரித்து புன்னகை புரிகிறது மனம்!
ஈழத்து நாளேடுகளில்
ஊடகவியலாளனாக உலாவிவரும்
என் பேனாவின் துணிச்சல்
நீ தந்த பதிவுகளே!

எல்லாம் தினம் தினம் ஊடுருவும்
இலக்கியத்தை புகழ்ந்த - நீ
பிறர் இகழா வண்ணம் வாழ்ந்து மறைந்ததை
மனம் நினைக்கும் போது
ஒரு கணம் துயரமே!
இதயங்களில் தடம் பதித்து
நின்ற செம்மலே!
நானும்
எல்லோருமாய்
உனது சுபனத்திற்காக
இறைவனை இறைஞ்சுகின்றோம்!

- மருதமுனை நழீம் எம். பதூர்தீன்.

வித்துகனாய் எல்லோர் விரும்பீடும் மானுடனாய்க்
கொத்தனைக் கண்டோம்: கனதியாய்ச் - சுத்தக்
கதைகள் கவிதைகள் காவியங்கள் தந்தார்
புதையல்கள் தானே புகழ்.

மருதூர்த் தமிழ்மகிமை மேலோரும் மெச்சக்
கருவானார் நம்புலமைக் கானோர் - மருதமுனை
நாமம் தமிழில் நிலைத்திருக்கக் கொத்தனது
சாமர்த்யம் என்றுமே சான்று.

தமிழறிஞன் நல்ல தமிழாசான் எந்தத்
தமிழலவுஞ் சான்றோர் தனிலும் - தமிழறிவால்
வித்துகரைக் கூடவிஞ்சும் வேக்தை ஏகனவன்
கொத்தனுக் கீந்தான் கொடை.

வாழ்ந்திருந்த போதுனைநாம் வாழ்த்தாது விட்டிருந்தம்
தாழ்ந்ததா வந்தன் தகைமைகள் - வாழ்ந்ததில்
நீபெற்ற நன்மை நலதாற்ச சுவனபதி
நீபெறவே வேண்டினேன் நின்று.

- நியாஸ் ஏ. ஸமத்.

உனக்கும்
எனக்கும் மட்டுமல்ல
உலகெல்லாம் தான் புண்.

உனக்கும்
எனக்கும் மட்டும்
வலியெடுத்தது,
கொத்தனுடன் சேர்த்து.

வலியை
மறக்கத்தான்
வழிபார்த்தோம்
புண்ணை ஆற்ற நினைத்து.

கொத்தர், இளம்பிறை
தாக்கத்தி, சுத்தியலுடன்
(நட்)சத்திர
வழி சென்றார்
சத்திர சிகிச்சைக்காக.

புண்
என்னவோ
புரையோடித்தான் கிடக்கிறது
நவீன உபகரணங்களுடன்
நாமாவது
இறங்க வேண்டாமா?
கொத்தன் ஆத்மா
சாந்தியடைய....

- கவிஞர் எஸ். நஜிமுதீன்.

இல்லை இல்லை என்றுதான்
செல்கிறது விரிந்து விரிந்து ஆகாயம்
இருக்கிறது இருக்கிறது என்றுதான்
தொடங்குகிறது வாழ்வு
பின்பு முடிகிறது.

முடிவிலியாக நீளுகின்றன
இவ்விரு சமாந்தரக் கோடுகளும்.

சான்றிதழ்கள் விதப்புரைகளுக்கு அப்பால்
எங்கோ ஒரு மூலையில்
எழுதி வைக்கிறது காலம்
ஏதோ ஒரு வாழ்வின் இருப்பை;

கால அிக்கினிக்குள் வீழ்ந்து
சாம்பலாகும் வாழ்வின்
சீல கணங்களையேனும்,
கவிதைகளாக்கி வைத்திருந்தாய்
எம் மத்தியில்;

ஆதலால் சுட்கிறது உன் நினைவு
எங்கோ ஒரு இடத்திலிருந்து.

- கல்லூரன்.

கண்ணென உலகம் போற்றும்
கல்வியால் உயர்ந்து, என்றும்
பண்பாடு காத்து இந்தப்
பாரெலாம் புகழ் படைத்தார்
தண்ணென சுவை ததம்பும்
தமிழ்க்கவி பல படைத்தார்.
அண்ணன் போல் அனைவருக்கும்
அருந்துணை புரிந்தே நின்றார். ...!

அற்புதக் கதைகள் நல்ல
அறிவூட்டும் கட்டுரைகள்
பற்பல தந்தார். தன்னைப்
பழித்தோரும் வாழ்த்தும் வண்ணம்
சற்றேனும் பெருமை யின்றிச்
சரித்திரம் படைத்தார், நல்ல
சற்குரு மணியாம் கொத்தன்
தனக்கென்றும் மறைவே யில்லை. ...!
மானிட நேயம் அன்பால்
மக்களை அணைத்த பண்பு
தானிடர்ப் பட்ட போதும்
தமிழினை வளர்த்த மாண்பு
தானம் தவம் இரண்டும்
தங்கிட வாழ்ந்த வாழ்வு
ஊனுடம் பழிந்தாலு மன்னார்
உயர்புகழ் வாழும் என்றும். ..!

சத்தியம் நேர்மை உண்மை
 சமரசம் இவைதான் என்றும்
 கொத்தனின் குணங்கள், நல்ல
 கொள்கைக்கு விளக்கமன்னார்,
 முத்தெனச் சீர்ப்பார், தனது
 முகத்தினில் கவலை காட்டார்,
 மொத்தமாய்ச் சொல்வதானால்
 முதல்தர மனிதன் கொத்தன். ...!

- அக்கரைமாணிக்கம்.

அல்-மனார் அன்புடன் வளர்த்த பெருமை மிகுகவிஞன்
ஆற்றல் ஆய்வு ஆளுமை நிறைந்த பேராசான்

இன்பத் தமிழில் இனியன தந்த இஸ்மாயில்
ஈழ வழ நாட்டின் இணையிலாக் கவியரசன்

உயிரிலும் மேலாய் ஷம்ஷ் கலையகத்தை உயர்த்தியவர்
ஊக்கமது கைவிடாது உயர் தமிழில் ஆக்கபல தந்தவர்

எம்மினத்தின் புகழ் ஓங்க இன்பக்கலை படைத்தவர்
ஏற்றமிகு கவின் கலை படைத்து கலாபூஷணம்

ஐமக்கற்று இன்பத்தமிழிலே இனிதே இணைந்தவர்
ஒப்புவமையற்ற ஓங்குதமிழ் கவிமணி

ஓயாது கற்பித்து உத்தமர்களை உருவாக்கிய செம்மல்
ஒளடதமென்ன தீந்தழ்கற்று தொல் புகழ் பெற்றவர்.

- அபுல்கலாம் அல்-ஹாஜ் பழில் மௌலான ஜே.பி.
(மருதூர்க்கொத்தனின் ஆசிரியரும்
முன்னாள் கல்வி அதிகாரியும்)

எல்லாம் விடைபெற்றுத்தான் போகின்றன.
 மணமும்.
 குணமும்.
 வாழ்வும்.
 சாவும்.

ஆயினும்,
 நீ விடைபெறவில்லை.
 இலக்கிய நெஞ்சத்தில் நிலையாய்க் கிடக்கின்றாய்
 கடல் மாதிரி.
 நனைந்து கரைந்திட எழுவிய
 களிமண் உருண்டைகளா?
 உன் சிருட்டிகள்.
 அப்படி சுலபமாய்
 நீ விடைபெற்றுச் சென்றிட.

தேன் தமிழ்ச் சாந்தில்
 உன் பேனா அகப்பை
 கொத்திக் கட்டிய இலக்கி மனைகள்
 ஒளிர் விட்டுக்கிடக்க
 நீ எவ்வாறு விடைபெற்றுச் சென்றிடுவாய்?

மனத்தை உசுப்பி
 உலர்ந்த இலையாய் உதிர்ந்திய
 உன் மரணச் செய்தியால்
 என் வகுப்பறைக்கு மீண்டும் சென்றேன்.
 காய்ந்த நிலமாய்க் கிடந்த காலத்தை
 நினைத்தப் பார்த்தேன்.
 அன்று நீ ஓர் ஆண்டு மாத்திரம்.

வண்டியில் பூட்டிய
 தமிழும்
 ஓவியமும்
 கிளப்பிய புழதியை நுகர்ந்து கேட்டேன்.
 நீ விடைபெறவில்லை.

ஆயினும் கொத்தனே!
 இந்த கொதிக்கும் நிலத்தில்
 நீ விதைத்த இலக்கிய வித்து
 முளைக்கும்.
 பெருமரமாகி காய்க்கும் சோலையாகும்.
 இன்னொன்று
 இன்னொன்றாய்.

- மன்கபூர்.

நுன்றிகளர்

- படைப்பாளிகள்
- பேச்சாளர்கள்
- அதிபர், கழு/ அல்-மனார் மத்திய கல்லூரி
- பத்திரிகைகள்
- வானொலி, தொலைக்காட்சி
- ஊடகவியலாளர்கள்
- அனுசரணையாளர்கள்
- எம்.ஐ.எம். றுஊப்
- மருதூர் அலறி
- ஜெஸ்மி எம். முஸா
- மற்றும் ஏனைய வழிகளில் உதவியோர்கள்.

கொத்தன் நினைவலையில்....

“கொத்தன் அற்புதமான ஆளுமையும் ஆற்றலும் மிக்கவர். அவருடைய ஆற்றலுக்கு அவர் சாதித்திருக்கவேண்டியவை அதிகம். வாழ்க்கை நெருக்கடிகள் அவரை முடக்கிவிட்டன என்றுதான் கூறவேண்டும்.

கடந்த சுமார் நாற்பது வருடங்களில் ஒப்பீட்டளவில் கொத்தன் குறைவாகவே எழுதியுள்ளார். எனினும் அவரது எழுத்துக்கள் நிறைவானவை. மருதமுனையைக் களமாகக்கொண்டு கிழக்கிலங்கையின் முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கை யதார்த்தத்தை, அதன் வெட்டு முகத்தோற்றத்தை அற்புதமாக கலையாக்கியவர் அவர்.”

- பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஹ்மான்,
தமிழ்த்துறைத் தலைவர், பேராசிரியர் பல்கலைக் கழகம்.

“சாதி, மத, இன, வர்க்க பேதங்கள் இல்லாத ஒரு சமூகம் உருவாக வேண்டும் என்று எல்லா நல்ல மனமுடையவர்களையும் போல அவரும் கனவு கண்டார். அதற்காக தன்னாலான அளவு மனச் சாட்சிக்கு விரோதமின்றி உழைத்தார். தன் லட்சியக் கற்பனைக்கு மாறாக சாதி, மத, இன பேதங்களுக்குள் சிக்கி ஒருவரை ஒருவர் தாக்கியபோது அவர் மிகுந்த மனவேதனை அடைந்தார்.

அவரைப் போல, எளிமையும், உண்மையும், திறந்த மனமும், உயர்ந்த நோக்குமுடைய, எந்தவித நடிப்புகளும்ற்ற மனிதர்களை இக் காலத்தில் காண்பது மிக அரிது, மிக மிக அரிது. ஆயிரத்துள் ஒருவர்தான் இப்படி இருப்பார்கள். அப்படி ஒருவரை இழந்த மனப்பாரமே இன்றுவரை என்னை அழுத்திக் கொண்டிருக்கிறது என நான் நினைக்கிறேன்.”

- பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு,
நுண்கலைத்துறைத் தலைவர், கிழக்குப் பல்கலைக் கழகம்.

“கொத்தன் ஒரு சிற்பி. அவன் செதுக்கியது அல்லது செதுக்க முனைந்தது அவன் வளர்ந்த இடம் - மருதூர் - மருதமுனை. மருதூர் கொத்தன் தமது 68வது அகவையில் ஏன் வாழ்வை முடித்துக் கொண்டார்? விடைகள் பலவாகும். உளவியல் நோக்கில் நாம் பார்ப்பது ஒன்று. சமுதாயத்தின் வஞ்சகங்களையும், பொய்மை உலகையும் அவர் நாளாந்தம் கண்டு இதயம் தாளாது சதா ஏங்கிக் கொண்டிருந்தமையினால் நோய்கள் அவரைக் கவ்விப் பிடித்தமை உண்மைதான். நீலாவணன் போன்றோரும் அத்தகைய உணர்ச்சிவசப்பட்டவர்களே. அதனால் நீடித்த வாழ்வு இல்லாமல் போயிற்றோ?

-கலாநிதி அருட்திரு. எஸ். ஏ. ஐ. மத்திய F.C.

“மருதூர் கொத்தன் வரலாறு ஆகிவிட்டார். காலத்தோடு கலந்துவிட்டார். அவரை அறிந்திருந்த ஒவ்வொரு இதயத்தினுள்ளும் அவரை, வருகின்ற ஆண்டுகளில், அறியப் போகின்ற ஆயிரக்கணக்கான இதயங்களுள்ளும் அவர் அழியாத நினைவுச் சுடர் ஆகிவிட்டார்.

- சண்முகம் சிவலிங்கம்.

நன்றி - “மருதூர்க் கொத்தன் நினைவை வாழ்தல்”.